

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2015 r.
zażalenia **M. G.** na zarządzenie Przewodniczącego VI Wydziału Karnego -
Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 marca 2015 r. w przedmiocie
odmowy przyjęcia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem

p o s t a n a w i a:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego M. G., złożonego w dniu 19 marca 2015 r., o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt VI Ka [...]. U podstaw tej decyzji legło stwierdzenie, że wniosek ten został wniesiony po upływie 7 – dniowego terminu zawitego od daty ogłoszenia wyroku, przewidzianego w art. 524 § 1 k.p.k.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie skazany podniósł, że wyrok Sądu odwoławczego został mu doręczony w zakładzie karnym dopiero w połowie marca 2015 r., a ponieważ nie został pouczone o terminie wniesienia wymienionego wniosku, wystąpił z nim w ciągu 14 dni, uważając że dochowuje wymaganego terminu. Podkreślił przy tym, że fakt, iż był reprezentowany przez obrońcę nie zwalnia sądu od poinformowania strony o prawie zażądania sporządzenia uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy, przy czym na wstępie trzeba zaznaczyć, że w związku z faktem, iż czynności procesowe postępowania

okołokasacyjnego wiązały się z zapadłym w dniu 27 lutego 2015 r. wyrokiem Sądu odwoławczego i zostały przeprowadzone przed wejściem w życie, w dniu 1 lipca 2015 r., ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), ocena tych czynności musi nastąpić – w myśl art. 28 wymienionej ustawy – według dotychczasowego brzmienia przepisów art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k., art. 457 § 2 k.p.k. oraz (uchylonych) unormowań art. 419 § 2 k.p.k. i art. 422 § 2 k.p.k. Czynności tych dokonano z zachowaniem dotychczasowych przepisów i pozostają one skuteczne. Zarazem należy stwierdzić, że przy przeprowadzaniu tych czynności nie dopuszczono się uchybień, także tych, które w zażaleniu wskazuje skazany.

Pozostaje poza sporem, że skazany M.G. nie był obecny podczas ogłaszania wyroku Sądu Okręgowego w G. w dniu 27 lutego 2015 r., albowiem był pozbawiony wolności i przebywał w tym czasie w zakładzie karnym. Na rozprawie w tym dniu był jednak obecny ustanowiony przez niego obrońca, skazany zaś był powiadomiony o terminie rozprawy.

W takim razie, na uwadze mieć należało treść wówczas obowiązującego przepisu art. 422 § 2 k.p.k., mającego zastosowanie na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. i pozostającego w powiązaniu z unormowaniem art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k. Stanowił on, że dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie miał obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, 7 - dniowy termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku biegł od daty doręczenia mu wyroku. Właśnie w tej sytuacji obowiązywał zarazem wymóg pouczenia oskarżonego o prawie, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia (art. 100 § 6 k.p.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r.). Przytoczone unormowania nie odnoszą się jednak do skazanego M. G.. W niniejszej sprawie bowiem, jak powiedziano, skazany był wprawdzie pozbawiony wolności i nie był obecny na ogłoszeniu wyroku, ale był on wówczas reprezentowany przez wybranego przez siebie obrońcę, co powoduje, że opisywany termin – zgodnie z treścią art. 422 § 1 k.p.k. – rozpoczynał bieg od daty ogłoszenia wyroku, kiedy to sąd poucza uczestników postępowania w kwestii zaskarżenia orzeczenia.

W tym świetle należy uznać, że odmowa przyjęcia przedmiotowego wniosku była w pełni uzasadniona, bowiem do przekroczenia wskazanego w art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k. terminu zawitego do wystąpienia z tzw. zapowiedzią kasacji doszło w sposób niewątpliwy. Inne niż wskazane w zażaleniu hipotetyczne powody, dla których skazany uchybił temu terminowi, mogą więc być tylko przedmiotem ubiegania się o jego przywrócenie.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

aw